

buletin duminical, articole • numărul 37

ECOU

*Fiecare să se cerceteze dar
pe sine însuși
și așa să mănânce din pâinea aceasta
și să bea din paharul acesta.*

Isus și evanghelizarea celor nehotărâți—tânărul bogat

pag. 2

Creștinii din lumea de lângă—Algeria

pag. 3

Despre timp—Augustin de Hipona

pag. 4

7/2025

2 noiembrie 2025

săptămâna 43

Isus și evanghelizarea celor nehotărâți—tânărul bogat

Textul biblic: Luca 18:18-23

Versetul cheie: Luca 18:22

Scopul lecției: Să învățăm de la Domnul Isus cum putem să-i abordăm pe oamenii nehotărâți care se întrebă dacă merită sau nu să creadă în Evanghelie. Să vedem nevoia noastră de formare biblică, de cultivare a minții într-o asemenea manieră încât să fim pregătiți să purtăm o discuție cu oamenii, în vederea prezentării Evangheliei.

1. Isus adresează tânărului bogat câteva întrebări profunde, de gândire

Trebuie să știm ce întrebări să punem, pentru că prin astfel de întrebări putem cunoaște zbaterile lăuntrice ale celor nehotărâți, oameni atât de aproape de Împărăția lui Dumnezeu și care totuși nu sunt în ea.

2. Isus îl ajută pe tânărul bogat să privească în inima lui

Trebuie să ne facem socoteala costului a ceea ce înseamnă să ajungi să cunoști adâncurile sufletului cuiva.

3. Isus îl ajută pe tânărul bogat să înțeleagă caracterul lui Dumnezeu

Jean Calvin exprimă același adevăr în aceste cuvinte: „Este cert că omul nu ajunge niciodată la o cunoaștere clară a lui însuși decât dacă a privit mai întâi la fața lui Dumnezeu și apoi coboară din contemplarea Lui pentru a se cerceta pe sine.”

4. Isus îi transmite tânărului bogat, într-un mod indirect, că este păcătos

De multe ori evanghelizarea are mai mult succes atunci când vorbim oamenilor despre frumusețea neprihănirii și le arătăm urâțenia păcatului, decât atunci când îi atacăm pentru că sunt murdari, păcătoși, și-i amenințăm că vor ajunge în Iad.

5. Isus ne avertizează cu privire la idoli din inimă

Credem noi că doar Dumnezeu poate elibera oamenii cu adevărat de idoli din inimile lor?

Cum putem ajuta oamenii să vadă ce le guvernează alegerile și prioritățile în viață?

CREȘTINI DIN LUMEA DE LÂNGĂ: Algeria

ALGERIA - zonă restricționată

Ansamblu: Poporul berber din Algeria este format din locuitorii originari ai țării. Astăzi, aceștia trăiesc în principal în zona muntoasă Kabylie din nordul Algeriei, în timp ce arabii locuiesc în restul țării. Credința creștină are o istorie îndelungată în Africa de Nord, în special printre berberi. Se crede că părintele bisericii timpurii, Augustin din Hopona, a fost berber din Algeria. Totuși, după invaziile musulmanilor arabi, închinarea publică și mărturia creștină au dispărut în mare parte din Algeria. Astăzi, mulți berberi redescoperă moștenirea lor creștină. Biserica crește rapid, iar Algeria găzduiește una dintre cele mai mari congregații formate exclusiv din convertiți de la islam la creștinism. Creștinii algerieni își vestesc cu îndrăzneală credința printre compatrioții lor musulmani, ceea ce a dus la o creștere a persecuției. Situația politică este, de asemenea, incertă, întrucât președintele a fost recent înlăturat, iar mai mulți oficiali de rang înalt au fost arestați pentru corupție.

Religie: Islamul sunnit este religia majoritară în Algeria

Persecutori: Guvernul îi persecută activ pe cei care părăsesc islamul. În plus, societatea creează dificultăți pentru convertiții la creștinism, iar musulmanii își persecută proprii membri ai familiei care devin creștini.

Ce înseamnă să Îl urmezi pe Cristos în Algeria: Algeria este un exemplu strălucitor de biserică în creștere în Africa de Nord, fiind un lider regional în formarea teologică și în dezvoltarea Bisericii. Aproape întreaga creștere a Bisericii a avut loc în cadrul comunității berbere. Bisericii li se permite să se adune liber în clădiri, însă în 2018 guvernul a închis temporar multe lăcașuri de cult și a hărțuit congregațiile. Creștinii berberi, care sunt atent supravegheați, și-au câștigat o voce colectivă unindu-se sub umbrela Asociației evanghelice protestante. Deși împărtășirea Evangheliei cu arabii poate duce la probleme serioase, creștinii berberi continuă să vestească Evanghelia cu îndrăzneală, chiar și în apropierea taberelor al-Quaida din țară. Comunități secrete de creștini arabi există în întreaga Algeria. Încarcerarea creștinilor nu este frecventă, însă un credincios a fost închis timp de aproape un an din cauza unei postări pe rețelele de socializare, fiind eliberat printr-o grațiere prezidențială, de curând.

Accesul la Biblii: În Algeria există o Societate Biblică, însă tipărirea și importul de

CREȘTINI DIN LUMEA DE LÂNGĂ: Algeria (continuare)

Biblii sunt strict monitorizate, limitate și controlate de către guvern. Distribuția Bibliilor este riscantă, atât pentru cei care fac aceasta, cât și pentru congregațiile implicate. Bibliile sunt adesea confiscate de către autoritățile guvernamentale.

Activitatea VOM: Asociația Vocea Martirilor sprijină case de adăpost pentru credincioșii alungați din locuințele lor, tipărirea și distribuția de literatură creștină, precum și lucrătorii de pe linia întâi, care duc Evanghelia musulmanilor.

CUGETĂRI—despre timp (Augustin de Hipona, în „Confesiuni”)

Ce este timpul? Dificultatea de a înțelege acest concept

Nu a existat, deci, niciun timp în care Tu să nu fi creat nimic, deoarece timpul însuși l-ai creat tot Tu. Și niciun timp nu este co-etern cu Tine, fiindcă Tu rămâi mereu același; dacă și timpul ar rămâne mereu același, atunci el nu ar mai fi timp.

Ce este totuși timpul? Cine ar putea să dea o explicație ușoară și pe scurt? Cine ar putea să cuprindă cu mintea această idee, pentru ca apoi să o exprime prin cuvinte? Și totuși, în discuțiile noastre, niciun cuvânt nu ne este mai familiar și mai ușor de recunoscut decât cuvântul „timp”. Îl înțelegem oricum atunci când îl rostim noi, dar îl înțelegem la fel de bine și atunci când îl auzim rostit de altcineva.

Ce este deci timpul? Dacă nu-mi pune nimeni această întrebare, atunci știu ce este timpul. Dar, dacă aș vrea să-l lămuresc pe cel care întreabă, nu mai știu. Eu știu totuși—afirm aceasta cu tărie—că, dacă nimic nu s-ar fi petrecut, nu ar exista timpul trecut, dacă nimic nu ar fi pe cale să se petreacă, nu ar exista timpul viitor și dacă nimic nu se petrece, nu ar exista timpul prezent.

Dar cum este cu puțință ca două din aceste timpuri, trecutul și viitorul, să existe, de vreme ce, pe de o parte, trecutul deja nu mai este, iar viitorul, pe de altă parte, nu este încă? Cât privește prezentul, dacă ar fi întotdeauna prezent și nu s-ar scurge în trecut, atunci el nu ar mai fi timp, ci eternitate. Dacă, pentru a fi timp, prezentul trebuie să se scurgă în trecut, atunci cum mai putem afirma despre prezent că „este”, atâta timp cât el nu are drept temei decât faptul că nu va mai fi? Prin urmare, nu putem afirma că timpul „este”, decât în măsura în care tinde să nu existe.